

אבי פיטשון

התראות במייל

13 במאי 2021

התערוכה הקודמת בחדר 25, שהיתה סך הכל השנייה במספר בחלל שנפתח בסוף 2019, הוצגה בין דצמבר לפברואר האחרונים. אני מציין זאת כי שמאחר שמדובר בגלריה אליה נכנסים ביחידות (בכל שעה ביום ובלילה, שולחים מייל ומקבלים את קוד הכניסה לדלת), הרי במשך תקופה לא מבוטלת זו היתה הגלריה היחידה בעיר שלמעשה יכולה היתה להמשיך להציג מבלי להפר אף תקנת קורונה. כשביקרתי בתערוכה ההיא (של יפעת זיו), העדרה של ההמולה העירונית של השגרה התל-אביבית העצים את ההיבט המרכזי שמייחד את המקום: מרחב(ון) ייעודי לתערוכות סאונד.

לא שיש לי געגוע מופרך לסגרים, כפי שאינני מתענג על השגרה הישראלית שמה שמאפיין אותה לאחרונה זה פורמט "המשדר המיוחד" החדשותי. אבל אין להכחיש את הריגוש שבטיפוס במעלה המדרגות עד לקומת הגג המשקיפה מקרוב אל מגדל שלום, הקשת הקוד והכניסה פנימה בגפך. פתאום לשבת ככה לבדך בחדרון שמעולם לא היית בו לפני כן (את התערוכה הראשונה פיספסתי). חוויה רחמית פאר-אקסלנס, שוב בהתחשב בכך שמדובר בסאונד בלבד. התערוכה של זיו התבססה על הקלטות שטח שביצעה באמזונס בברזיל. החלל היה חשוך כמעט לחלוטין. לא ניכנס לרעיון שעמד מאחורי התערוכה, נסתפק בלדווח שלשבת לבד בחושך ולשמוע רחשי טבע בלתי-תל-אביביים בעליל טישטש את הגבול בין ערות לחלום. הייתי שם 20 דקות? שעתיים? לא זוכר.